

gødtgjøre, at de have, der befinde sig i en langt mere glimrende Stilling end han. Nu spørger den ærede Rigsdagsmand, om jeg da ikke mener, at der gives mange Almueskolelærere, der ere ligesaa fortjente som Forstander Møller, og hvad jeg da vilde svare, dersom disse Mænd kom med Ønske om at faae Pension, eller dersom en Minister kom med et saadant Forslag. Dertil svarer jeg, at jeg er saa lykkelig at hende mange eller ibetmindste flere Almueskolelærere, om hvilke jeg antager, at deres Dygtighed er ligesaa stor som Møllers og som med Samvittighedsfuldhed og efter bedste Evne have røgtet det dem betroede Hverv — jeg skal visse være den Sidste til at sætte disse Mænd lavere, end den ærede Rigsdagsmand har gjort. Men hvorledes skal man da kunne afvise saadanne Mænds Ønsker om Pension? Hertil maatte man da svare, at disse Mænds Tale er saa stort, at det at pensionere enkelte af dem med Nødvendighed eller dog med Sandsynlighed vilde føre til, at en uoverstuelig Række af Almueskolelærere maatte blive pensioneret. Her er der derimod Tale om en Mand, der staaer i Spidsen for en eiendommelig Institution, af hvilke vi ikke have mange her i Landet, og derfor skulle vi heller ikke frygte for, at vi ved at pensionere ham skulle skabe et farligt Præcedens. Den ærede Rigsdagsmand yttede, at jeg i mit Foredrag ligesom havde kastet Brag paa 600 Rbd. Jeg troer ikke at have udtalt mig saaledes, eller at jeg behøver at bruge mange Ord for at forsikre baade den ærede Rigsdagsmand og de andre ærede Medlemmer, at jeg ikke kaster Brag paa 600 Rbd., der for mig er en stor Sum. Det er heller ikke, fordi Øndringsforslaget gaaer ud paa en Understøttelse af 600 Rbd., at jeg har angrebet det, men fordi det efter min Mening staaer et farligt Præcedens, som jeg har advaret imod og skal vedblive at advare imod, idet jeg endnu engang skal tillade mig at henvise til Professor Mariboe, der ikke fik en livsvarig Understøttelse, men som foreslaaet — hvad der ligeledes er foreslaaet for Forstander Møller — Pension i Overeensstemmelse med Pensionsloven.

M. Olsen: Naar jeg tillader mig at sige et Ord til Gunst for Lovudkastet, er det ikke

fordi jeg jo er enig med den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgkreds (Tscherning) i Meget af det, han har sagt, og navnlig deri, at man ved Afgjørelsen af det enkelte Tilfælde maa vogte sig for ikke at slaa et Princip fast, hvis Conseqventer man senere ikke vil kunne komme bort fra. Naar jeg nu desuagtet drifter mig til at anbefale Lovudkastet, er det fordi jeg troer, at vi her have et Tilfælde, som vi ikke skulle kunne stille ret mange sideordnede Tilfælde op imod. Jeg maa nemlig paa det Bestemteste modsige, hvad den ærede Rigsdagsmand ansøgte forleden Dag og atter idag som sideordnede Tilfælde; han ansøgte saaledes forleden Dag Bondesjuffskolelærere og idag Almueskolelærere. Jeg skal, for ret at betegne, hvad jeg mener, bruge et Udtryk, som blev brugt forleden Dag ved en Fests, der blev afholdt til Ære for det omhandlede Institut, der da havde bestaaet i 25 Aar. Der stod nemlig i en Sang, der da blev affungen, at vi i Danmarks Have have mange Gartnere, men at disse helst røgte de sunde Planter, hvorimod den Gartner, som her er Tale om, har været henvist til at pleie de syge Planter. Det er vist Noget, som Enhver vil anerkende, at der hører en ganske anderledes stor Omhu til, og det er forbundet med en ganske anden Uleilighed at skulle pleie syge Planter, saaledes at de blive sunde. Deri ligger netop Forskjellen. Det ærede Medlem (Tscherning) har stærkt fremhævet de mange hæderlige og fortjente Almueskolelærere; men jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at hvor hæderlig og fortjenstlig en saadan Mand end er, har han dog kun havt sine visse Timer, hvori han skulde undervise den ham betroede Ungdom. Den Mand, som her er Tale om, har ikke havt sine visse Timer; han har været beskæftiget med sine syge Planter baade Nat og Dag — jeg kan vide det, fordi jeg har erfaret det. Han har hverken sparet Tid eller Slid; han har havt Uro og Bekymringer baade Nat og Dag; han har offret baade sin aandelige og sin legemlige Kraft, saaledes at det nok kan være, at det Tidspunkt ikke er fjernt — jeg ønsker naturligvis, at det maa være fjernt baade for hans eget og for Institutets Skyld — da han kommer til at faae Brug for, hvad han her beider